

Sprawa C-37/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

24 stycznia 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburg)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

24 stycznia 2020 r.

Strona skarżąca:

WM

Strona przeciwna:

Luxembourg Business Registers

I. Przedmiot postępowania głównego

- 1 W dniu 5 grudnia 2019 r. skarżący, WM, wystąpił przeciwko zgrupowaniu interesów gospodarczych Luxembourg BUSINESS REGISTRERS (zwanemu dalej „ZIG LBR”) do tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sądu okręgowego w Luksemburgu), żądając zmiany postanowienia ZIG LBR z dnia 20 listopada 2019 r. Postanowieniem tym oddalony został wniosek złożony przez skarżącego, dotyczący ograniczenia na okres trzech lat dostępu do informacji dotyczących go jako beneficjenta gospodarczego spółki YO société civile immobilière, tak aby dostęp do tych informacji posiadały wyłącznie organy krajowe, instytucje kredytowe i instytucje finansowe oraz komornicy i notariusze działający w charakterze funkcjonariuszy publicznych.
- 2 Sąd odsyłający, Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sąd okręgowy w Luksemburgu), ma rozstrzygnąć, czy WM spełnia ustawowe przesłanki pozwalające na ograniczenie dostępu do informacji o posiadaniu przez niego statusu beneficjenta gospodarczego spółki YO société civile immobilière.

II. Ramy prawne

1. Prawo Unii

– Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE

3 Zgodnie z motywami 14–16 i 36 dyrektywy 2015/849, ze zmianami:

„(14) Konieczność posiadania dokładnych i aktualnych danych dotyczących beneficjenta rzeczywistego jest kluczowym czynnikiem śledzenia przestępców, którzy w przeciwnym razie mogliby ukryć swoją tożsamość w strukturze korporacyjnej. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, by podmioty zarejestrowane na ich terytorium na podstawie prawa krajowego otrzymały i posiadały odpowiednie, dokładne i aktualne informacje o ich beneficjentach rzeczywistych, oprócz podstawowych informacji, takich jak nazwa przedsiębiorstwa, adres oraz potwierdzenie rejestracji i własności prawnej. Z myślą o większej przejrzystości, po to by zwalczać niewłaściwe wykorzystywanie podmiotów prawnych, państwa członkowskie powinny zapewnić przechowywanie informacji na temat beneficjentów rzeczywistych w rejestrze centralnym, zlokalizowanym poza siedzibą przedsiębiorstwa, przy pełnym poszanowaniu prawa unijnego. W tym celu państwa członkowskie mogą korzystać z centralnej bazy danych, w której zbierane są informacje o beneficjentach rzeczywistych, lub z rejestru przedsiębiorstw lub innego centralnego rejestru. Państwa członkowskie mogą postanowić, że podmioty zobowiązane są odpowiedzialne za wypełnianie tego rejestru. Państwa członkowskie powinny zapewnić udostępnienie tych informacji we wszystkich przypadkach, właściwym organom i jednostkom analityki finansowej oraz dostarczenie ich podmiotom zobowiązanym w momencie podejmowania przez nie środków należytej staranności wobec klienta. Państwa członkowskie powinny również zagwarantować, by inne osoby mogące wykazać uzasadniony interes w odniesieniu do informacji dotyczących prania pieniędzy, finansowania terroryzmu i powiązanych przestępstw źródłowych – takich jak korupcja, przestępstwa podatkowe i oszustwa – otrzymały dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych, z poszanowaniem zasad ochrony danych. Osoby wykazujące uzasadniony interes powinny posiadać dostęp do informacji w zakresie charakteru i skali posiadanego udziału, w tym na temat przybliżonej wartości tego udziału.

(15) W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia w przepisach krajowych na udzielenie dostępu w szerszym zakresie niż przewidziany na mocy niniejszej dyrektywy.

(16) Terminowy dostęp do informacji na temat beneficjentów rzeczywistych powinien zostać zapewniony tak, by uniknąć ryzyka uprzedzenia zainteresowanego przedsiębiorstwa.

[...]

(36) Ponadto, dążąc do celu polegającego na zapewnieniu proporcjonalnego i zrównoważonego podejścia oraz w celu zagwarantowania prawa do życia prywatnego i ochrony danych osobowych, państwa członkowskie powinny móc przewidzieć wyłączenia z obowiązku ujawniania w rejestrach informacji o beneficjentach rzeczywistych oraz udzielania dostępu do takich informacji, w wyjątkowych przypadkach, gdy informacje te narażałyby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia. [...]"

4 Artykuł 30 ust. 9 zmienionej dyrektywy 2015/849 stanowi:

„W wyjątkowych okolicznościach określonych w prawie krajowym, gdy dostęp, o którym mowa w ust. 5 akapit pierwszy lit. b) i c), narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych, państwa członkowskie mogą w indywidualnych przypadkach przewidzieć wyłączenie takiego dostępu w odniesieniu do całości lub części informacji o beneficjentach rzeczywistych. Państwa członkowskie zapewniają, by takie wyłączenia były przyznawane po przeprowadzeniu szczegółowej oceny wyjątkowego charakteru okoliczności. [...]"

2. Prawo krajowe

5 Dyrektywa 2015/849 została przetransponowana do prawa luksemburskiego poprzez loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (ustawę z dnia 13 stycznia 2019 r. ustanawiającą Rejestr beneficjentów rzeczywistych).

6 Zgodnie z art. 15 ust. 1 loi du 13 janvier 2019 (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r.):

„W wyjątkowych okolicznościach wskazanych poniżej zarejestrowany podmiot lub beneficjent rzeczywisty może, w oparciu o należycie uzasadniony wniosek złożony organowi prowadzącemu rejestr, wystąpić indywidualnie dla każdego przypadku o ograniczenie dostępu do informacji, o których mowa w art. 3 – jeżeli taki dostęp narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych – tak aby dostęp ten posiadały wyłącznie organy krajowe, instytucje

kredytowe i instytucje finansowe oraz komornicy i notariusze działający w charakterze funkcjonariuszy publicznych”.

III. Okoliczności faktyczne

- 7 Skarżący, WM, jest beneficjentem gospodarczym trzydziestu pięciu spółek handlowych oraz spółki YO société civile immobilière. Każda z tych spółek złożyła wniosek o ograniczenie dostępu do tej informacji, zdefiniowanej w art. 3 loi du 13 janvier 2019 (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r.), w odniesieniu do osoby skarżącego zgodnie z art. 15 tej ustawy, gdyż ujawnienie tej informacji narażałoby skarżącego i jego rodzinę na poważne, rzeczywiste i aktualne „niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”. Wnioski te zostały oddalone postanowieniami ZIG LBR z dnia 19 i 20 listopada 2019 r., przy czym postanowienie dotyczące spółki YO société civile immobilière jest datowane na dzień 20 listopada 2019 r.

IV. Argumentacja stron

1. WM

- 8 Skarżący twierdzi, że z pełnieniem przez niego funkcji przedstawiciela spółek handlowych prowadzących działalność na skalę międzynarodową pod firmą XN wiążą się obowiązki regularnych wyjazdów służbowych do państw o niestabilnych systemach politycznych, w których występuje wysoki wskaźnik przestępczości pospolitej, co sprawia, że jest on narażony na poważne ryzyko porwania, bezprawnego pozbawienia wolności, przemocy, a nawet pozbawienia życia. Ryzyko byłoby jeszcze poważniejsze, gdyby zostało ujawnione, że jest on członkiem zarządu i beneficjentem gospodarczym tej czy innej osoby prawnej, ponieważ taki status rodziłby domniemanie, że jest on właścicielem tych osób prawnych, co sprawiałoby, że próba zawłaszczenia jego mienia byłaby tym bardziej intratna. Okoliczności te zmuszają skarżącego między innymi do korzystania z ochrony osobistej oraz do zawarcia specjalnej umowy ubezpieczenia obejmującej ryzyko porwania, której składka zwiększyłaby się znacząco, gdyby ujawniony został jego status beneficjenta gospodarczego tych spółek.
- 9 Na poparcie swego wniosku skarżący podnosi dwa argumenty.
- 10 Po pierwsze, przyznana ustawą ochrona polegająca na możliwości ograniczenia dostępu do informacji dotyczących statusu beneficjenta gospodarczego powinna być rozpatrywana nie w odniesieniu do osób prawnych, lecz w odniesieniu do osoby beneficjenta gospodarczego. Odmiennie podejście wypaczyłoby sens ustawy i pojęcia beneficjenta gospodarczego. Należy zatem weryfikować, czy beneficjent gospodarczy, z uwagi na ten status, ponosi podwyższone ryzyko. Bez znaczenia jest to, że w niniejszej sprawie spółka YO société civile immobilière nie prowadzi

działalności, która narażałaby ją w sposób szczególny, lub sama w sobie generowałaby zwiększone ryzyko.

- 11 Po drugie, status beneficjenta gospodarczego należy badać, uwzględniając wszystkie osoby prawne, w których wnioskodawca posiada ten status, a nie wyłącznie samą spółkę YO société civile immobilière. Możliwość ograniczenia dostępu do informacji została przyznana ze względu na subiektywne ryzyko ponoszone przez określoną osobę jako beneficjenta gospodarczego danej osoby prawnej. Należy przyznać niepodzielną ochronę obejmującą wszystkie podmioty, w których osoba fizyczna posiada status beneficjenta gospodarczego, skoro ta osoba fizyczna korzysta z tej ochrony w odniesieniu do jednego z tych podmiotów.

1.2 ZIG Luxembourg Business Registers

- 12 ZIG LBR twierdzi, że sytuacja skarżącego nie spełnia wymogów ustawy.
- 13 ZIG LBR zwraca uwagę na ogólną logikę aktów prawnych Unii Europejskiej stanowiących podstawę loi du 13 janvier 2019 (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r.), która zakłada zapewnienie możliwie jak najszerszego dostępu do informacji o tożsamości beneficjentów gospodarczych osób prawnych. Artykuł 15 loi du 13 janvier 2019 (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r.), jako wyjątek od ogólnej zasady, powinien podlegać ścisłej wykładni.
- 14 ZIG LBR kwestionuje, aby WM mógł powoływać się na wymagane ustawą przesłanki „wyjątkowych okoliczności” czy narażenia „na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”.
- 15 Jeśli chodzi o pojęcie „wyjątkowych okoliczności”, ZIG LBR twierdzi, że materialne warunki, w jakich skarżący prowadzi swoją działalność, czy też sytuacja majątkowa beneficjenta gospodarczego, nie stanowią wyjątkowych okoliczności, ponieważ przyjęcie przeciwnego stanowiska doprowadziłoby do tego, iż wiele osób miałoby możliwość skorzystania z derogacji przewidzianej w art. 15 loi du 13 janvier 2019 (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r.), co pozbawiałoby tę derogację w znacznym stopniu jej znaczenia.
- 16 Jeśli chodzi o pojęcie „ryzyka” ZIG LBR podnosi, że ryzyko to powinno być poważne, rzeczywiste i aktualne oraz istotnie zagrażać beneficjentowi gospodarczemu. ZIG LBR nie zgadza się z tym, że dostęp do informacji dotyczącej statusu WM jako beneficjenta gospodarczego jego spółki YO société civile immobilière „skutkuje większym niż proporcjonalne zwiększeniem ryzyka grożącego beneficjentowi gospodarczemu”. ZIG LBR podaje w wątpliwość szczególnie to, że z powyższej informacji można wyciągnąć wnioski dotyczące sytuacji majątkowej beneficjenta gospodarczego lub – nawet gdyby wyciągnięcie z niej takich wniosków o sytuacji majątkowej było możliwe – że może to skutkować większym niż proporcjonalne zwiększeniem grożącego ryzyka.

- 17 Ponadto ZIG LBR zwraca uwagę, że WM jest wpisany do rejestru handlowego jako współnik spółki YO société civile immobilière oraz że pojęcie współnika jest zazwyczaj utożsamiane z pojęciem beneficjenta gospodarczego. Informacje zawarte w rejestrze handlowym są zaś w każdym wypadku publicznie dostępne, tak że ograniczenie dostępu do informacji dotyczących statusu beneficjenta gospodarczego nie wpłynęłoby na sytuację skarżącego.
- 18 ZIG LBR wyjaśnia dodatkowo, że wyszukiwarka połączona z rejestrem beneficjentów gospodarczych nie umożliwia wyszukiwania według nazwisk beneficjentów gospodarczych, lecz pozwala jedynie wybrać osoby prawne w celu weryfikacji tożsamości beneficjentów gospodarczych danej osoby prawnej. Konstrukcja jego systemu nie pozwala zatem, aby bez znacznego wysiłku można było wskazać wszystkie struktury organizacyjne, w których dana osoba fizyczna jest zgłoszona jako beneficjent gospodarczy.

V. Ocena sądu odsyłającego

1. W przedmiocie pojęcia „wyjątkowych okoliczności”

- 19 Beneficjent gospodarczy, chcąc skorzystać z prawa do ograniczenia dostępu do dotyczących go danych przewidzianego w art. 15 ust. 1 ustawy z 2019 r., powinien uzasadnić, że znajduje się w „wyjątkowych okolicznościach”.
- 20 Luksemburski ustawodawca dokonał transpozycji pojęcia „wyjątkowe okoliczności określone w prawie krajowym”, zawartego w art. 30 ust. 9 dyrektywy 2015/849, poprzez wyrażenie „wyjątkowe okoliczności wskazane poniżej”, uznając, że „niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia stanowią same w sobie wyjątkowe okoliczności, które mogą uzasadniać wniosek o ograniczenie dostępu do informacji zawartych w [Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych]” (opinia Commission de la Justice de la Chambre des Députés [Komisji Sprawiedliwości Izby Deputowanych], stanowiąca dosłowne powtórzenie stanowiska rządu wyrażonego w komentarzu do poprawek rządowych z dnia 8 października 2018 r.).
- 21 Jednakże sąd odsyłający zastanawia się nad tym, czy zawarte w dyrektywie odesłanie do uściśleń, które mają zostać wprowadzone przez prawo krajowe, może zostać zrealizowane w prawie krajowym wyłącznie w formie odniesienia do „niewspółmiernego ryzyka, ryzyka nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia” (które to pojęcia wchodzą już w skład przesłanki stosowania zasad prawnych wywodzących się z prawa Unii), oraz nad konsekwencjami, jakie powinien w razie potrzeby wywieść sąd krajowy, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zawiera uściślenia pojęcia „wyjątkowych okoliczności”.

2. W przedmiocie pojęcia „ryzyka”

- 22 Beneficjent gospodarczy powinien ponadto uzasadnić, że dostęp do dotyczących go danych naraziłby go na „niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”. Ustawa transponująca zasadniczo powtórzyła w tym miejscu treść art. 30 ust. 9 dyrektywy 2015/849, ze zmianami.
- 23 Sąd odsyłający zwraca jednakże uwagę, że pojęcie ryzyka, jakie należy uwzględnić, uległo zmianom po przyjęciu zmieniającej dyrektywy 2018/843 w taki sposób, że narażenie na „ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, przemocy lub zastraszenia” zostało zastąpione narażeniem „na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”. Ta ewolucja wyrażająca się dodaniem wymogu niewspółmierności mogłaby zostać uznana za zaostrenie (na niekorzyść beneficjentów gospodarczych) przesłanek umożliwiających skorzystanie z ograniczenia dostępu.
- 24 Poza tym sąd odsyłający zwraca uwagę, że we francuskiej wersji dyrektywy przesłanka jest wyrażona w dwóch różnych formach: w motywie 36 jest mowa o narażeniu „na niewspółmierne ryzyko – przy czym w tekście nie postawiono w tym miejscu przecinka – nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”, podczas gdy w art. 30 wspomina się z kolei o narażeniu „na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”. Ta sama różnica znajduje się w angielskiej wersji dyrektywy, lecz nie ma jej na przykład w wersji niemieckiej.
- 25 Różnica ta sprawia, że możliwe są dwie wykładnie. Zgodnie z pierwszą z nich przesłanka dotycząca ryzyka jest spełniona, jeżeli beneficjent gospodarczy jest narażony na niewspółmierne ryzyko (niezależnie od charakteru tego ryzyka) lub na szereg innych konkretnych rodzajów ryzyka (nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia), które jednak nie muszą być niewspółmierne. Zgodnie z drugą wykładnią przesłanka dotycząca ryzyka jest spełniona, jeżeli beneficjent gospodarczy jest narażony na szereg wskazanych wyżej rodzajów ryzyka, przy czym każde ryzyko jest jednocześnie konkretne i niewspółmierne.
- 26 Ponieważ brakowi precyzji tekstu nie można zaradzić, analizując dyskusje poprzedzające przyjęcie dyrektywy 2018/843, konieczne jest dokonanie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 27 Ponadto zdaniem sądu odsyłającego, który przytacza treść podniesionego przez WM zarzutu, w związku z definicją pojęcia „ryzyka” powstaje pytanie, czy rozpatrywane ryzyko należy analizować, biorąc pod uwagę wyłącznie osobę beneficjenta gospodarczego w jego relacjach z konkretną osobą prawną, w której ma on status beneficjenta gospodarczego i której dotyczy jego wnioski

o ograniczenie dostępu, czy też należy brać pod uwagę relacje beneficjenta gospodarczego, jakie osoba ta utrzymuje z innymi osobami prawnymi, które to relacje mogłyby powodować powstanie lub zwiększenie ponoszonego ryzyka. Sąd odsyłający uważa, że istotne mogłoby być zbadanie, czy charakteryzując to ryzyko, można brać pod uwagę status inny niż status beneficjenta gospodarczego w innym podmiocie, przykładowo status przedstawiciela, pracownika albo partnera/małżonka beneficjenta gospodarczego, przedstawiciela lub pracownika.

- 28 Sąd odsyłający zastanawia się wreszcie (odsyłając do argumentacji przedstawionej przez ZIG LBR), czy okoliczność, że WM jest beneficjentem gospodarczym osób prawnych prowadzących działalność pod firmą XN (a przynajmniej jego związek z tymi osobami prawnymi jest faktem powszechnie znanym), albo okoliczność, że dostęp do tej informacji można z łatwością uzyskać w inny sposób niż poprzez zapoznanie się z rejestrem beneficjentów gospodarczych, wywołuje skutek korzystny dla skarżącego. Należy w związku z tym przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie w tej sprawie.

3. W przedmiocie pojęcia „niewspółmiernego” ryzyka

- 29 Sąd odsyłający potwierdza, że kryterium „niewspółmierności” zdaje się mieć w każdym razie zastosowanie do celów oceny wniosku o ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjenta gospodarczego, niezależnie od tego, czy ryzyko jest ogólne, czy konkretne.
- 30 Stosowanie tego kryterium wymaga wyważenia dwóch interesów, które zasługują na jednakową ochronę. W związku z art. 30 ust. 9 dyrektywy 2015/849 nasuwa się zatem pytanie o to, jakie przeciwstawne interesy należy uchronić w ramach stosowania tego przepisu. Pierwsza lektura przepisu, w świetle celu leżącego u podstaw dyrektywy 2015/849, skłania do przeciwstawienia z jednej strony celu przejrzystości, do jakiego zmierza dyrektywa 2015/849 służąca wspieraniu walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, oraz z drugiej strony ochrony nietykalności cielesnej, psychicznej i majątkowej beneficjenta gospodarczego, która może zostać naruszona przez działania osób trzecich takie jak nadużycie finansowe, porwanie, szantaż, wymuszenie, nękanie, przemoc lub zastraszanie.
- 31 Druga lektura uwzględnia motywy dyrektywy poprzedzające tekst normatywny i służące ocenie znaczenia tego tekstu. Kryterium niewspółmierności, nieobecne w dyrektywie 2015/849, zostało wprowadzone dyrektywą 2018/843, w szczególności w jej motywie 36. W motywie tym wspomina się o prawie do życia prywatnego, co zdaje się obejmować zakres, który jest zarazem szerszy i węższy niż aspekty związane z ochroną nietykalności cielesnej, psychicznej i majątkowej (których wyrazem jest dbałość o zapobieganie ryzyku w ujęciu ogólnym lub ryzykom nadużyć finansowych, porwania, szantażu, wymuszania, nękania, przemocy lub zastraszania), oraz o prawie do ochrony danych osobowych, co również (jak się wydaje) stanowi motywację o węższym zasięgu niż ochrona nietykalności fizycznej, psychicznej i majątkowej.

VI. Uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 32 Mając na względzie powyższe rozważania oraz wątpliwości, jakie niesie ze sobą wykładnia art. 30 ust. 9 dyrektywy (UE) 2015/849, niezbędna dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (sąd okręgowy w Luksemburgu) występuje z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przedkładając mu następujące pytania.

VII. Pytania prejudycjalne

- 33 Pytanie 1, dotyczące pojęcia „wyjątkowych okoliczności”

1. a) Czy art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniony dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjentów gospodarczych od „wyjątkowych okoliczności określonych w prawie krajowym”, można interpretować w ten sposób, że zezwala on na zdefiniowanie w prawie krajowym pojęcia „wyjątkowych okoliczności” wyłącznie jako równoznacznego z „niewspółmiernym ryzykiem, ryzykiem nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”, które to pojęcia stanowią już przesłankę zastosowania ograniczenia dostępu w myśl brzmienia wyżej wskazanego art. 30 ust. 9?

1. b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1a) oraz w sytuacji gdy prawo krajowe transponujące dyrektywę definiuje pojęcie „wyjątkowych okoliczności” wyłącznie poprzez odesłanie do nieużytecznych pojęć „niewspółmiernego ryzyka, ryzyka nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia”, czy wyżej wskazany art. 30 ust. 9 należy interpretować w ten sposób, że umożliwia on sądowi krajowemu pominięcie przesłanki „wyjątkowych okoliczności”, czy też sąd ten powinien zaradzić beczynności ustawodawcy krajowego, określając w drodze orzecznictwa zakres pojęcia „wyjątkowych okoliczności”? W tej drugiej sytuacji, skoro zgodnie z brzmieniem wyżej wskazanego art. 30 ust. 9 chodzi o przesłankę, której treść jest określana przez prawo krajowe, czy jest możliwe, aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udzielił sądowi krajowemu wskazówek co do wykonania tego zadania? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to ostatnie pytanie, jakimi wytycznymi powinien kierować się sąd krajowy, określając treść pojęcia „wyjątkowych okoliczności”?

- 34 Pytanie 2, dotyczące pojęcia „ryzyka”

2. a) Czy art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniony dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjentów gospodarczych od „niewspółmiernego ryzyka, ryzyka nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszania”, należy interpretować w ten sposób, że odsyła on do wszystkich ośmiu przypadków, z których pierwszy odnosi się do ogólnego ryzyka objętego przesłanką niewspółmierności, a siedem kolejnych odnosi się do konkretnych rodzajów ryzyka nieobjętych przesłanką niewspółmierności, czy też, że odsyła on do wszystkich siedmiu przypadków, z których każdy odnosi się do konkretnego ryzyka objętego przesłanką niewspółmierności?

2. b) Czy art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniony dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjentów gospodarczych od „ryzyka”, należy interpretować w ten sposób, że ogranicza on ocenę istnienia i rozmiarów tego ryzyka wyłącznie do więzi, jakie łączą beneficjenta gospodarczego z konkretną osobą prawną, w odniesieniu do której zwraca się on o ograniczenie dostępu do informacji o posiadanym przezeń statusie beneficjenta gospodarczego, czy też w ten sposób, że wymaga on uwzględnienia więzi, jakie łączą tego beneficjenta gospodarczego z innymi osobami prawnymi? Jeżeli należy brać pod uwagę więzi łączące go z innymi osobami prawnymi – czy w przypadku innych osób prawnych należy brać pod uwagę wyłącznie status beneficjenta gospodarczego, czy też należy brać pod uwagę jakiegokolwiek więzi łączące go z innymi osobami prawnymi? Jeżeli należy brać pod uwagę jakiegokolwiek więzi łączące go z innymi osobami prawnymi, czy charakter tych więzi ma wpływ na ocenę istnienia i rozmiarów ryzyka?

2. c) Czy art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniony dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjentów gospodarczych od „ryzyka”, należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on

przyznanie ochrony wynikającej z ograniczenia dostępu, w sytuacji gdy informacje te, podobnie jak inne dane przedstawione przez beneficjenta gospodarczego w celu uzasadnienia istnienia i rozmiarów ponoszonego „ryzyka”, mogą być z łatwością uzyskane przez osoby trzecie z innych źródeł?

35 Pytanie 3, dotyczące pojęcia „niewspółmiernego” ryzyka

3 Jakie rozbieżne interesy należy brać pod uwagę w ramach stosowania art. 30 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 30 maja 2018 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającą dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, który uzależnia ograniczenie dostępu do informacji dotyczących beneficjenta gospodarczego od „niewspółmiernego” ryzyka?

DOKUMENT ROBOCZY